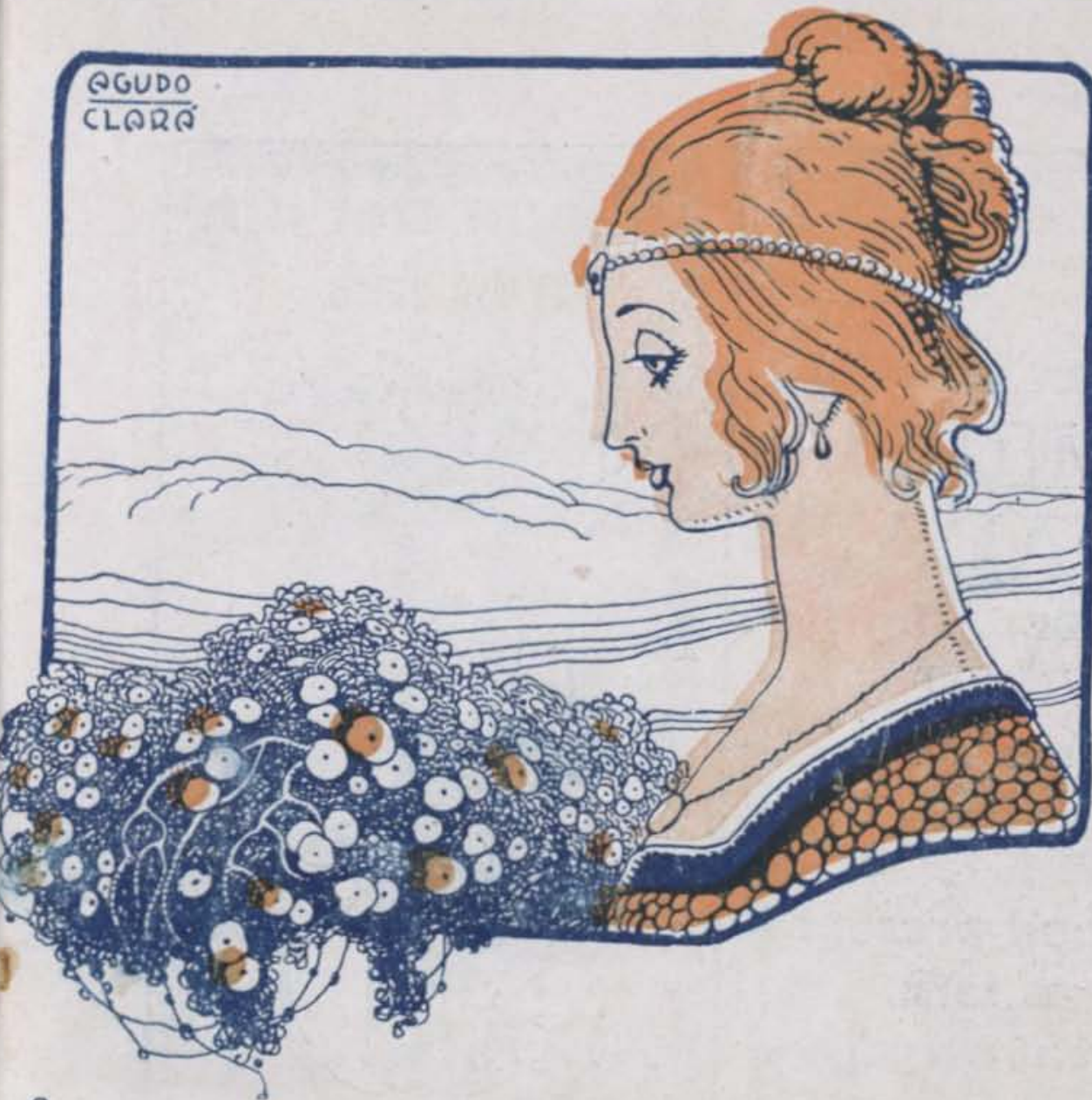

AGUDO
CLARA

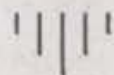

JOVENTUT CATALANA

EN PREPARACIÓ
**NUMERO
DE NADAL**

DE
JOVENTUT
CATALANA

**El més bell present
que es farà
a Catalunya**

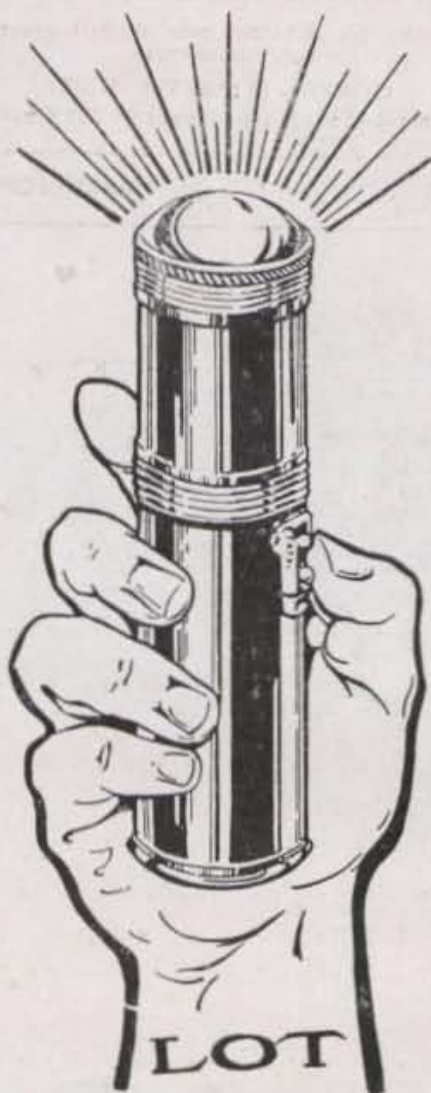
Sortirà el dimecres, dia
24 de desembre, rica-
ment presentat i avalat amb
les firmes més competents
de nostra terra, ultra la
dels escriptors novells.

Aquest número de Nadal,
serà la compensació

que n'és digna Catalunya
al dispensar tan bona aco-
llida a

**JOVENTUT
CATALANA**

**La llum del dia
a la mà**

l'obtindreu amb una làmpara i pila elèc-
trica de la marca LOT, disposant, en
tot lloc i a qualsevol moment, d'intensa
llum.

Indispensable en les excursions i viatges;
en la llar; en la fàbrica; per buscar quel-
com en la foscor; en pujar l'escala; en la
tauleta de nit; en el maletí de viatge, re-
sultant sempre d'una utilitat incompara-
ble, el mateix a la ciutat que al camp.

*Solament son autèntiques
les làmpares i piles elèctriques
amb la marca LOT*

S U P R E M A

PELAI, 56 • BARCELONA

JOVENTUT CATALANA

Revista setmanal d'art, literatura, modes, esports, actualitats

— Admet, en preferència, la col·laboració novella de Catalunya —

Eventualment les subscripcions, dipòsit general i tota correspondència:

QUIOSC-LLIBRERIA SIBILA

Rambla de Sant Josep (davant de can Cuadros)

PREIS DE SUBSCRIPCIO:

Barcelona	un mes	1'10 pesetes
Províncies	un any	13'50
	sis mesos	7'

(Províncies, pagament a la bestreta)

ANY I

BARCELONA, 14 DE NOVEMBRE DE 1924

NUM. 2

El cel gris

D'allà, la Hunyanfa, ran l'horitzó, un manyoc de boires blanquíssimes com floc de neu, avancen depressa... depressa... amb una gran embranzida.

S'escampen per l'atzur com estirades per un cordill invisible. Prenen en aquest viatge característiques gracioses. Unes semblen castells antics, altres, siluetes de braus; les de més cap ací apar siguin un estol de guerrers disposats a la lluita; les de més cap allà lliris d'aigua, salpicats de blau, com si les llances d'aquells imaginaris guerrers, les hi haguessin obert una ferida.

Mentrestant, el sol s'ha amagat darrera una d'aquestes siluetes...

Els grotescs guerrers de la boira de cap enllà, avancen com si es trobéssin de veritat en la guerra... i deixen la terra coberta de fosc... D'enllà, a ponent, vé una boira negra que es torna grisa i tapa els pocs parracs de blavor que s'oviraven...

Un aïret de pluja fi, molt fi, devalla a la terra. És el próleg de la tempesta que crida als homes a la lluita... és l'aire de ponent que covard i traïdor devalla a llevant i fa plorar a la gent la seva injusta actitud....

El cel gris és presagi de tempesta.

Trista visió la del cel gris!

L'Hospital

En l'hospital, en aquest lloc que, com llibre obert a tots els homes, ens mostra la seva grandiosa caritat d'amor, els malalts senten el dia gris.... Senten recança de no poder d'aixecar-se del llit i anar a pendre el sol vivificador, allà al jardí, en mig d'aquells eucaliptus grandiosos que compadits de les nafres d'aquells cossos, semblen un anyagarlos com una dolça mare, amb aromes i amb una ombra suau per quan els raigs del sol bessesin amb bes ardent la seva carn ferida.

Tot d'una, passa una dona jove, fonnosa, amb un vel al front i vestida de negre. És una germana de la caritat. Una dona que abandonant luxe i riqueses, ádhuc la felicitat d'una llar, i el nom formosíssim de mare, s'ha flensar de plé a gorir malalts prodigant-los hi amb ses fines mans de vori, carícies que els malalts accepten com present del cel.

Va avui tota nerviosa sala amunt i sala avall, prodigant somriures als més necessitats, en tant que, esgranant els grans de son rosari, li rodola sovint una llágrima que així que ha recorregut tot son rostre de cera, es fon. Sent també la recança d'aquest cel gris, presagiador de tempesta...

Una negror fosca, després grisa, priva de llum la sala de l'hospital... Del cel n'ha sortit un llamp i ha retrunyit llargament per l'espai un tro....

—Quin cel tan gris!... — diu la monja acabant ses lletanies.

Els metges

Els metges corren d'un cantó a l'altre donant ordres severes. El cel gris els fa paüra potser perquè ell, amb sa foscor, s'emporta la vida d'algún que altre pacient i els hi és dolorós de veure com les boires malestrugues els arrabassen aquells cossos que encara podrien tornar a viure.

Les monges, silentes, ajuden a vestir els pacients i amb sa mirada serena, plena de confiança en Aquell que tot ho pot, fan llur via complint les indicacions del doctor...

La natura plora, els vidres s'entelen i de tant en tant un llamp il·lumina aquella estansa suara plena de moviment.

L'hospital está de dol. Els metges en rodona, han confessat la seva impotència davant

d'aquell malalt... En mig de la tempesta s'ou el so d'una campana, en tant que el sacerdot porta en son sí el remei espiritual. El cel s'ha posat més gris... El ponent és covard; fuig però ha causa estralls...

El malalt fineix. La medicina, els homes, han restat inútils davant l'urpada de la mort...

Els metges corren d'ací d'allà donant les darreres ordres...

Les monges preguen a l'Altíssim... El cel gris, com sempre, plora, plora de ràbia...

Els metges gemeguen i criden la seva impotència... Les monges segueixen resant,

El cel encara és gris, pero sembla llucar-se en l'horitzó el sol que vol sortir.

Déu ha faci,

Josep M.ª GUARDIA

La dolor d'un amor

A l'amic A. Nogué

Sentada prop del finestral, amb la vista incerta, la formosa donzella passa les hores. De tant en tant es porta un brodat mocador als ulls. Plora d'amor. Plora la pèrdua d'un amor que tota la omplia d'una il·lusió, que la feia benaurada. Són ja lluny aquells temps!

Pobra donzella! Quina tristor la de la seva vida! Aquell home a qui ella havia entregat son cor, aquell cor pur i verge, l'havia deixada sola, tota sola, acompanyada sols de son record, per anar a cercar l'amor en altres braços....

Cada jorn, sentada prop del finestral, amb

la vista incerta, la donzella esgranava aquell rosari de passió, evocava aquells records tan dolços.... I plorava, plorava, les llàgrimes enterbolien sos ulls blaus, d'un blau encantador.

I mantes voltes s'alçava frisoza i agafa un retrat, el retrat d'un home jove, de nobles faccions, i feia acció de rompre'l, d'esquinçar-lo, més tot-seguit es repensava i en lloc de fer-lo a miques, el petonejava, el besava amb passió ardent, amb passió de dona enamorada. I tornava altre cop prop el finestral i adrejava al lluny una trista mirada....

Carles SURRIBAS

AVIS DE LA DIRECCIÓ

LA Direcció agrairà que tots els lectors de JOVENTUT CATALANA efectuin llurs compres a les cases que anuncien en aquesta Revista.

Juventut Catalana Revista

CARLES SOLDEVILA

poeta i prosista exquisidíssim, que ha dut
a la nostra poesia transparència i claror,
i a la nostra prosa natural elegància.

(Clixè Amadeo)

LA DONZELLA PÀL-LIDA

(Acabament)

III

Era un altre matí gris, d'un dia rufol de novembre.

Coc de costum, érem llevats de bon-hora i esperàvem impacientment que sortís ella.

Des de aquella primera volta inoblidable per a nosaltres, que tinguérem l'immensa joia de parlar-li, que anà progressant la nostra coneixença amb la Marta, ja que aixís s'anomenava, convertint-se al poc temps en una intimitat profunda, fins a tal punt, que podiem afirmar allavors, que ja es compenetraven mutuament les nostres ànimes. Estàvem més que segurs, seguríssims, de que aquella criatura ideal i gentilíssima ens l'haviem feta completament nostra i el que és més, amotllada a les nostres fal-leres i aspiracions juvenjvoles.

Però, per dissort, el que havíem notat i això era com un núvol en mig del cel plàcid de les nostres il-lusions daurades, és que la nostra estimada s'anava esllanguint, esllanguint paulatinament i que aquelles se-ves galtes, que nosaltres no havíem vist mai rosades, perdien totalment la seva biancor de llir puríssim, començant també a solcar-se la seva faç angelical, de tènues arrugues que la desfiguraven completament.

Això era degut, segons poguerem averiguar, a una fonda tristesa que li entelava l'esperit i que nosaltres no compreníem, fins que un jora va revelar-nos-la descarnada-

ment. Feia quatre anys havia perdut els seus pares i quan ja havia conegut quin consol inejable és el tenir-ne. Des de allavors no fou la d'abans; en quedà tan aclaparada d'aquella desgràcia que les seves il-lusions de nena no preveien que resolgué quedar-se a casa durant un temps, i aquell temps anà allargant-se i s'anà mustiant, sola soleta, fins que se li marcí l'infantesa, tinguent únicament de companya una bondadosa senyora i posant tot el seu amor a la cuida de les flors. Quina atracció havia de tenir per ella el món si n'havia conegut tan aviat les penes!

En và l'instàrem perquè anés a airejar-se per les magnífiques pinedes que enrondeven la ciutat. Ella, no volia moure's de casa, on hi moriren aquells qui l'estimaren amb deliri i era endebades volguer-la convèncer. Per altra part, temíem contrariar-la, ja que qualque contratemps que li sobrevingués podria atentar contra la seva vida, que aparentment era reposada, però agitadíssima en el fons per el seu esperit anèmic, a causa d'aquell anyorament amarguíssim.

Però, com hem dit un poc més amunt, ella vivia únicament per nosaltres. I aixís fou que un dia, resoltament, no veient cap altra solució li diguérem, tot i tement-nos d'una negativa, que apropant-se la nostra festa, havíem pensat d'anar-la a passar als defores. Ella ens mirà, estranyada de què li proposéssim sortir quan precisament era el que avorria, però com que ens coneixia a

fons i sabia que no volíem ésser contradits i ademés que tot era per un bé seu no gosà respondre'ns. Tornàrem a repetir-li ben carinyosament, mentres estrenyíem entre les nostres les seves mans balbes i allavors sí que no es pogué negà a contestar-nos: «Si tu ho vols aixís...», barbotejà per tota resposta i nosaltres restàrem estranyats d'aquella condescendència seva, raríssima, doncs era la primera volta que la convencíem. Es que es sentia molt malalta, la nostra Marta?

Parlàrem amb la seva companya, aquella bona senyora que vivia amb ella i quedàrem definitivament convinguts per el dia i hora, que seria de matí i a trenc d'aua.

I aquell dia ansiat arribà joiosament, aquell luminós dia, que ajudaria a refer la salut malmesa de la nostra estimada! Indubtablement, darrera d'ell, en seguirien d'altres de jorns venturosos, en plena naturalesa!

Havíem quedat entesos de què ella, de bon matí sortiria com de costum al balcó i ens faria la senyal de que ja podíem anar-hi, i d'acord amb la consigna aquesta, pacientment anàvem esperant, amb aquella esperança i submissió que els enamorats posen en les seves coses que s'estimen de veres.

Però el dia no es presentava tan gai com desitjàvem. El cel, primerament plè de núvolades tènues i escampades, s'anà enfosquint després, paulatinament, acabant per convertir-se en una massa grisenca, que emmurallava per complet la llum radiant del sol.

Això contrarià tant els nostres plans, que fins ens entràren temptacions de deixar-ho corre, però l'immensa frisança que teníem de passar una d'ada al camp i també de veure si enceníem aquelles seves galtones pàl·lides, feren que ens decidíem a sortir tant si fés sol com no. Ella ens havia promès que vindria; doncs anírem a esperar-nos a la bona de Déu i Ell cuidaria de lo altre.

Començàvem a impacientar-nos. Del rellotge de la catedral en sonaren vuit campanades: eren les vuit del matí i havíem quedat en què a quarts de set estaria llesta. De l'impacència, veient que s'anava fent tard i no apareixia, vingueren els sentiments tristos i darrera d'aquets, l'alarma. Llà hauria passat quelcom de nou? Si això fos, ho sabríem. No podíem atinar, emperò, a què atribuir aquella desmesurada tardança.

Ens férem els propòsits d'esperar uns minuts més, un cop passats ens arribariem a casa seva. En tant, prenguérem el clavell

que ens tirà aquell jorn d'inesborrable recordança i ja l'anàvem a besar, quan oírem una veu que ens cridava, una veu de donzella que reconeguèrem seguidament i que ens fou altament joiosa: era la veu d'ella.

I aquella veu en principi dolça i manyaga que continuava cridant-nos, esdevingué ronca, i després insistent, penetrant, tant que quedàrem atorats d'espant... Més tard s'obriren, de bat a bat, les portes de la balconada i aparegué ella, amb els cabells llençats, desfigurada, cadavèrica...

Portava el traje de les festes... Ens mira amb uns ulls desmesuradament oberts i parà

de cridar... Volia dir-nos quelcom, la despedida, potser... No pogué articular ni un sol mot. S'ofegava!... Déu meu!! quins moments més cruels aquells. Amb una suprema angouxa nosaltres ho veíem com patia...

Com hipnotitzats, anàvem seguint els seus moviments i esforços, quan en una darrera contorsió, féu un xiscle i caigué damunt les flors...

I les roses totes blanques quedaren tacades de gotetes de sang seva...

Aquell matí nevà... I sols elles, les roses sagnants, restaren intactes d'aquella nevada, que va cobrir-ho tot...

PERE PUJOL CASADEMONT

Il·lustracions de Serra Massana

Capvespre de febrer

*Te'n recordes? Jo sí, divinament.
 Fou pel febrer, en una tarda clara,
 Vas anà a monencontre somrient
 i alçant-te el vel... Ai, roses de ta cara!*

*Tot d'una fores meva, al meu costat,
 Vaig parlar-te com un al·lucinat
 d'una serra que va tornant-se blava,
 d'un ametller sobre el paisatge gris,
 d'un ametller tot blanc que s'apagava
 melancòlicament, com un somris...*

*Guaitavem per sobre la paret
 d'un parc: arbres pelats i flors musties.
 Mormolares: O com se veu el fret!
 i rient vas fingir que t'estremies.*

*Capvespre dolç! Passaren dues dones
 i a mitja veu van dir: que joves són!
 Totes les coses em semblaven bones
 i aquella hora la millor del món.*

*Vora mar, la ciutat com una gran
 tremoladiga de clarors petites.
 Si guaitavem les sendes del voltant,
 totes s'apareixien infinites.*

*Ferem camí sens ànsia ni record,
 el primer estel brillava damunt nostre,
 una trenyina va tocà el teu rostre
 i en aquell punt ens deturà l'amor.*

Carles SOLDEVILA

Cançó d'infant

Glossa d'un molin de
Rabmudeanall Togore

*Si jo, mare, només per joguina,
em tornés una flor d'ametller,
i m'obris en la branca més fina;
quan l'oreig et digués endevina
de on surt el perfum que ara et vé,
tú sabries que vé de ta nina,
si jo, mare, només per joguina,
em tornés una flor d'ametller?*

*Quan l'ombriu de les branques camina
de la falda a les trenes, lleuger,
i llegeixis l'hostoria divina,
a l'indret on llegeixis duré
la meva ombra lleument carmesina;
quan el sol et digués endevina
una ombreta tan xica de on vé,
tú sabries que vé de ta nina,
si jo, mare, només per joguina,
em tornés una flor d'ametller?*

Melcior FONT

Risques

Dibuix d'En Manel Risques

I l · l u s i o n s

La Elvireta sortia aquella tarda del Conservatori, acompanyada, com de costum, per la minyona. Anaven fent camí totes rialleres per la bellíssima Rambla de les Flors, plena de vianants que la recorrien en totes direccions, quan els ulls negres i esparpillats de la Elvireta es toparen amb els d'un jovenet elegantment vestit que caminava en sentit contrari. La noia senti que una gran foguerada li pujava al cap enrogint-li vivament les galtes, i encara que tota pudorosa baixà els ulls, una força irresistible els hi feu tornar a aixecar per a dirigir-los novament vers el jovenet desconegut que gairebé al seu costat i també tot roig de cara, se l'esguardava d'una fàisó afalagadora.

La Elvireta allargà el pas amb l'intent que la seva torbació no fos vista per la minyona, però ja aquesta s'en havia adonat i ho feia sapiguer amb grans mostres de satisfacció i amb rialleta mal continguda no exempta d'una engruna de malícia. I li explicava que'l jovenet anava seguint al darrera «com un gocet», que semblava tot seriós, que tenia tipus distingit i que fins feia cara de bon noi. La damisel·la s'ho prengué a l'últim ben alegre i anava tota cofoia, clavant a voltes lleugers cops de cap que li feien tremolar la llarga trena que li queia per la esquena, i arrançant-se seguidament el capell o el coll de l'abric; moviments tots que li permetien veure de qua d'ull al seguidor que anava fent via a respec-

tuosa distancia amb l'esguard sempre fit en la gentil joveneta.

I a l'arribar a casa i quan en el primer replà s'atreu a tombar el cap, la embolcallà amorosament un inefable somriure del desconegut, al qual ella no pogué menys que correspondre-li de la mateixa manera. Després quedà tota avergonyida i, tement una indiscreció de la minyona, li digué esporuguida:

—Per Déu, Mònica, no'n diguis res a la mamà.

A lo que contestà, tota seriosa, la serventa:

—I ara, senyoreta! Que's pensa que no sé què és tot «aixó?»

A l'ésser al pis i després de besar a la mamà, la Elvireta digué que anava a estudiar la lliçó. I ja en la saleta del davant on hi havia el piano, entreobrí el balcó i, per entre les esletxes de les tancades persianes, pogué contemplar al «pretendent» que, apoat en un arbre de l'acera oposada, provava d'endevinar el pis on demorava la dama que feia poc li havia trasbalsat el cor i li havia fet forjar instantàniament les més belles il·lusions. Vegent que res descobria, s'allunyà pausadament tombant mil voltes el cap, com si li costés de separar-se d'aquell lloc beneït.

La damisel·la el seguia amb la vista. La veu de la mamà que's feia sentir de l'altra part del pis, la desvetllà:

—Nena, que no estudies?

—Ja vaig, mamà... Es que buscava el «mè-todo».

I a batzegades i a empentes començà la lliçó, que aquell dia era ben difícil d'aprendre.

No n'estava pas poc contenta la Elvireta de tenir xicot! I un xicot tan guape! i tan elegant, que era l'admiració de les amigues i la enveja de totes les condexebles! De primer, tot eren mirades i somriures; salutacions i gestes, però un dia el noi per fi es decidí, i ja l'anada al Conservatori es feia amb la dolça companyia d'aquell jove estudiant de quint any de batxillerat. Durant el passeig, la Elvireta es sentia completament feliça, radiant de contentament i rublerta de joia; Ella no sabia pas del cert si se l'estimava; creia fermament que sí, que l'alegria que l'animava anant amb tal companyia, era quelcom d'això... Però més que tot, li era plaent tenir al seu costat un galant plè de distinció i bona planta, més que tot la envanien les mirades envejoses de les amigues i el goig de saber que la gent veia que tenia «promès», com no tenien encara moltes de les seves companyes, ni aquella antipàtica cosina Encarnació, que era molt més gran que ella i que la tractava sempre com a una criatura.

Cada dia succeïa el mateix. Al sortir de casa ell ja la esperava a la cantonada propera. Encaixaven, i, en animat col·loqui—al qual s'hi ficava a voltes la minyona—anaven fent via fins al Liceu; després, es trobaven a la sortida i refeien el camí; ella pujava al pis i, simulant estudiar la lliçó, es tancava a la saleta on, entre «escala» i «fuga» sortia al balcó a contemplar orgullosa al jovenet que romania allí al davant, apoïat en l'arbre amic, tot quietó i amb el cap enlaire. Aquells moments era quan més afortunada es sentia la Elvireta. Tota la gent que passava s'enterava de aquella muda conversació, i fins en podien hebre esment les veïnetes del pis de dalt i aquell jove estudiant que del balcó de la casa del costat s'atrevia a mirar-la fixament amb un somriure que no sabia si era de burla o d'amorosa admiració. Després d'una bona estona, ella efa adéu amb la mà al seu adorador que s'alunyava poc a poc, i es ficava a dintre per por que la mamà s'enterés dels seus amors.

Sortosament, aquesta no'n sospitava res. La Mònica s'ho havia ben callat; no pas per prudència, que, la veritat, no era virtut que practiqués gaire, sinó per pura conveniència, ja que aital favor era recompensat per la franca protecció de la senyoreta en les seves llargues entrevistes amb el soldat de

artilleria. Aixís és que quan la senyora es queixava de les inacabables absències de la minyona, la Elvireta la defensava sempre alegant motius diversos i raonaments irrefutables.

Una de les amigues envejoses del Conservatori, s'havia apressat a fer-li sapiguer la gran nova. I més que la nova en sí, l'havia trasbalsada el tò mofeta amb que li havia sigut tramesa: «El seu xicot la enganyava! L'havien vist varies voltes amb una altra noia, caminant ben aparellats».

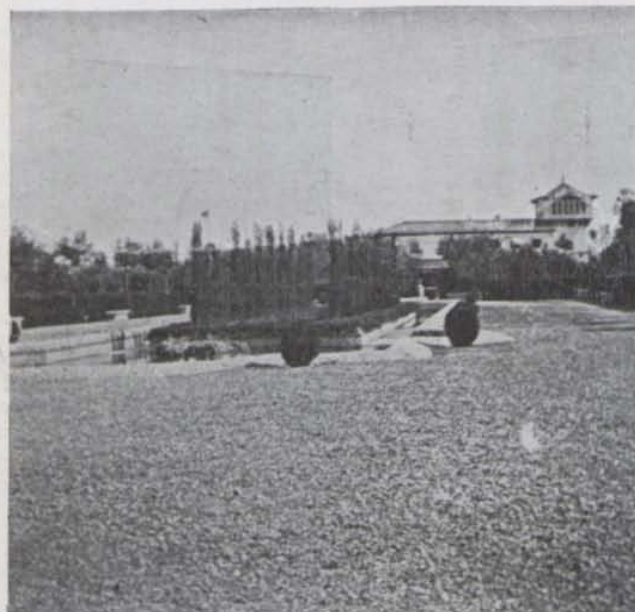
Contra çò que la Elvireta creia, el coneixement de la infidelitat del seu xicot, no la disgustà més que per çò que tenia aire de mofa, per la burla feridora d'aquell trapella que tan hipòcritament la enganyava. Aleshores vegé que no era pas estimació verdadera, çò que s'en diu amor veritable, çò que niava en aquell seu cor de noia de 15 anys. No. Si tenia de dir la veritat, ella ja gairebé s'en cansava d'aquella vida sempre igual, d'aquells moments que transcorrien sempre d'identica manera... Però la sublevava el pensar que l'havia deixada per una altra noia que potser no era tan maca ni tan distingida com ella.. «Oh, allò no podja pas seguir!»

I l'arborada d'ira, quan el vegé, li «clavà». De primer, ell prou provà de negar-ho, però aviat, no trobant sortida, li confessà que tot lo passat no era més que una broma, que un passatemp vulgare que estava ben disposat a deixar... Tot fou inútil. La Elvira, presa de santa indignació, el despedí amb mals modals prohibint-li de dirigir-li mai més la paraula, ni de mirar-la tan sols; car ella «no s'hi volja fer amb criatures».

I amb gran extranyesa de la Mònica, els dos jovenets es separaren ben enfadats l'un de l'altre, però en el fons intimament satisfets d'haver acabat tot allò que ja es feia massa llarg i que ja començava a cansar. La criada prou provà de convèncer a la senyoreta que totes aquelles discussions no foren més que renjines d'enamorats—com les que ella tenia amb el seu artiller—però la Elvireta li assegurà que no, que per ella ja estava ben oblidat aquell infeliç estudiantet que volja fer l'home tenint dues xicotes alhora.

Allavors s'adonà que ella també quedaria sense «promès» i això li ennuvolà una mica el pensament. «Ves que dirien les del Conservatori!» I per a lograr de no passar per tal vergonya, quan arribà al pis i sortí al balcó de la saleta del piano, va correspondre per primera vegada i ben amablement al somriure enigmàtic d'aquell jove de la casa del costat.

Jordi CATALA

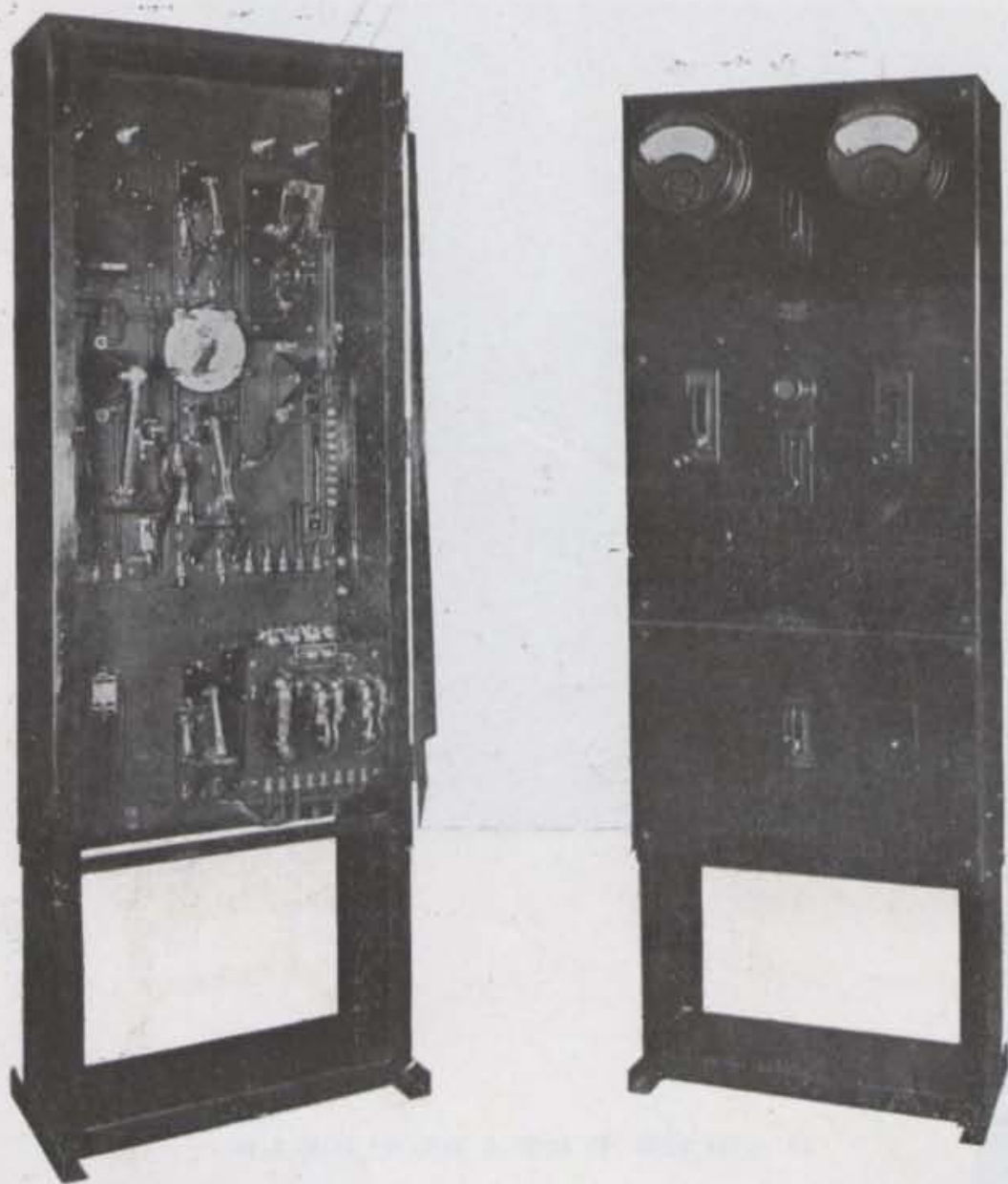
ELS BELLS
JARDINS DE
CATALUNYA

TRES DETALLS DELS
JARDINS DEL SUMPTUÓS
HOTEL DE TERRAMAR
(S I T G E S)

(Clixès Carcassona)

LA RADIO

La radiotelegrafia va propagar-se primerament a Nord-Amèrica amb un entusiasme insospitat, després a Europa, anant a la devantera Anglaterra, seguint les demés nacions, escluint Espanya, que a manca de reglamentació, ningú volia esposar-se a un fracàs, có que ha motivat la tardança a nostra terra del més gran dels invents d'avui dia.

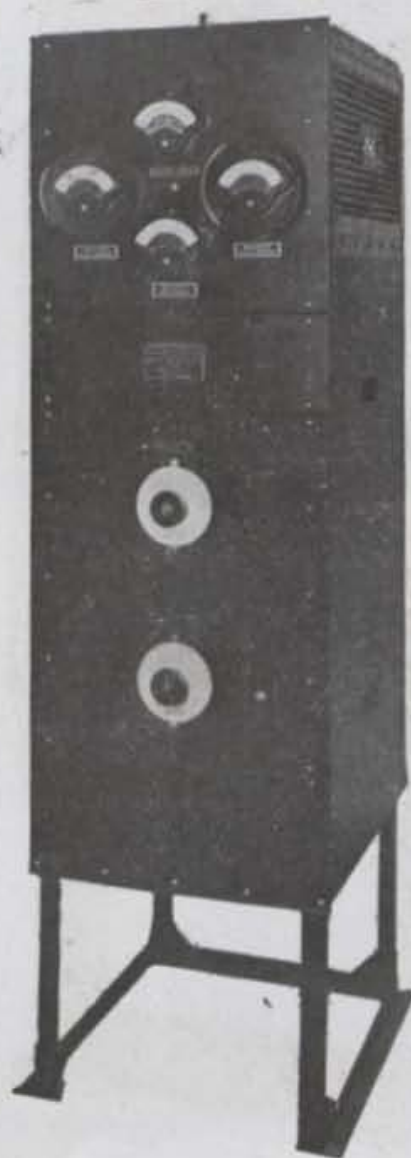
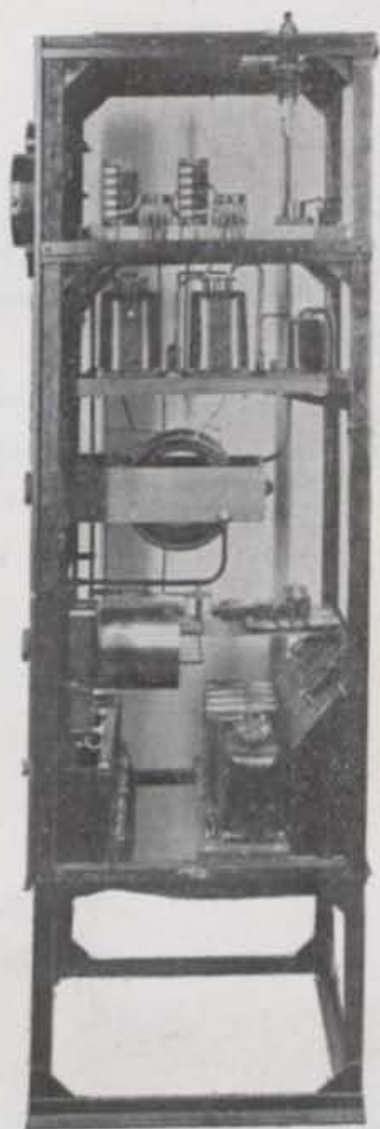
Ara sí que podem fruïr d'aquesta meravella amb tota perfecció, car l'Associació Nacional de Radiofusió, al pendre pel seu compte la instal·lació de la central emissora, ha volgut donar la sensació de què a Barcelona devia dotar-se d'una instal·lació moderna, prova palesa és el reconeixement per part de la radio-premsa estrangera,

que conceptua la central emissora de Radió-Barcelona, com una de les principals d'Europa.

No dubtem, doncs, que la prouja per la radiotelegrafia despertarà gran afició a casa nostra, de la mateixa manera que de temps ençà s'ha divulgat als altres països, on, començant per la joventut, que és la més aficionada, s'ha anat propagant d'una manera admirable.

L'estació emissora de radiofusió, que ha estat instal·lada al Hotel Clón, fou concedida pel Govern en data 7 de juliol del present any. La concessió és per un mínim de dos anys i s'autoritza per a donar tres hores diàries d'emissió i quinze minuts per a anuncis.

TELEFONIA

La longitud d'onda autoritzada és de 325 metres i l'indicatiu registrat a l'Unió Telegràfica Universal de Berna E. A. J. I. Aquesta estació de radiofussió és la primera que s'ha concedit a Espanya.

L'emissora que s'instal·la, i de la qual JOVENTUT CATALANA s'orgulleix d'ésser la primera Revista que la reproduïx gràficament, és de tipus Western Elèctric Company dels E. U. A., de 1 ½ HP generador i 100 W, en antena, quina potència és suficient per a cobrir tot Catalunya i a la nit les Illes Balears i part d'Aragó, València i Rosselló.

L'estació està situada al Hotel Colón, al qual s'ha instal·lat la sala de màquines, una sala per a estudi, convenientment isolades

llurs parets contra el soroll, i una sala de descans per als artistes.

Les antenes son tubulars d'un total d'uns 25 metres de tub més 5 de pilastre. El terrat del Hotel està situat a 32 metres del nivell del carrer, çó que fa un total de 62 metres sobre el nivell del sòl, altura superior que el monument a Colón.

Aquestes són les principals característiques de l'emissora Radio-Barcelona, subministrada per «Telèfons Bell S. A.» essent de la mateixa casa els receptors-radiotelefònics «BELL» per quina venda està autoritzada la casa.

Eduard RIFÀ

NOTA. — La inauguració oficial de la central Radio-Barcelona, té lloc avui a dos quarts de set del vespre.

Informac

EL FUTBOL

El partit del diumenge entre els equips Español-Europa, vencent el primer per 5 gols a 2

I. — *Jau mandreu protegint la seva porta.*

II. — *El primer gol entrat al porter de l'Europa.*

• III. — *Un moment interessant del partit.*

(Clixès Badosa)

**CARRERA DE NEOFITES
ORGANITZADA PEL
F. C. BARCELONA**

I. — *El reusenc Joan Siré que arribà primer, en 19 minuts i mig.*

II. — *Preparant-se per a sortir.*

(Clixès Badossa)

De la mort del maig

Ahir, estimada,
el maig es morí,
cloie's la tarda
dintre un aire fi,
roses perfumades,
arrant d'un camí;
cobricel de seda
color blau-mari
i un nuvolet rosa
li era el coixí.
Campaneta clara,
mogué l'esquellí,
qui diu, fou un lliri,
altre, un gessamí.
L'oronel xisclava
que feia extremí.
Morí a l'hora baixa
va neixe un mati.
Recordes, aimia?
L'herbei era fi:
cada arbrissó duia
un estel al brí,
rossinyol cantava

per fer-lo adormí,
maduixeta encesa
de perfum l'ompli;
tothom li somreia
i ell reia a desdí.
Mes, ah! que ahir tarda
l'ocell emanudí,
cada estel fugia
al llarg del camí,
'una font plorava,
sospirava un pí.
... ..
La grogor m'espanta,
tant sol, fa patir,
vina, ma estimada,
vina al meu jardí,
cada galta rosa
ben a frec de mí,
que si el maig hi manca,
tu hi serás allí!

Pere CASAS

A Creixams

La pagesela

Quan les gallines eren més mandroses
sota un sol de setembre al adeusiau,
deixant anar les potes doloroses,
parpallejant els ulls sota'l cel blau,
has baixat del graner una faldada
de blat mestai, tirant-lo al seu damunt,
i cada gallinaca desvetllada
picava els gran de blat de un a un.

Exquisit berenar que les tinetes
englién amb pressa i amb dalit,
prenent el grà, deixant les llevoretas,
donant-se empentes plenes de neguit.

Damunt del cove amb palla, una gallina
fent l'ou, no va tastar-lo el berenar;
i tu qu'ets una dolça campesina,
pejares al graner i n'hi vas dar.

I mentres la gallina s'atipava,
les altres li robaven els granets;
el batec del teu bras no els inspirava
els respectes per tú cent cop bestrets.

J. COSTA I POMÉS

El cant de la nit

Es de nit; com s'aixeca la veu dels brolladors!
 També l'ànima meva es ara un brollador.
 Es de nit; es desvetllen tots els cants del amants
 També l'ànima meva es com un cant d'amant,
 Hi ha dintre meu quelcom que encar no està
 i vol alçar la veu, [gastat
 Hi ha un gran neguit d'amor
 que parla en el llenguatge de l'amor, dintre?
 Soc llum, Ai! si fos nit! [meu
 Ma solitud es eixa:
 veure'm voltat de llum,
 Ai si jo fos ombrívol i nocturn
 com beuria en les sines de la llum?
 Com us beneiria a vosaltres estrelles
 que brilleu allà dalt com lluernes!
 Com fóra jo felís amb els vostres presents,
 —vostres presents de llum!
 Mes jo visc de llum propia i absorbeixo dins?
 la flama que en mi brolla, [meu
 jo no conec el pler de rebre cap present;
 sovint he somniat
 que és encar millor pler robar que rebre un dó,
 Pobre soc: la ma meva no es cansa de donar,
 i envéjo els ulls que esperen,
 les nits sense neguit,
 Oh la miseria gran d'aquell qui dóna!
 Oh fosca del meu sol! Desig de desitjar!
 Devoradora fam del que és sadoll!
 Tots ells prenen de mi,
 mes, toco jo llur ànima?
 Hi ha un abís entre el pendre i el dar,
 i es difícil salvar el més estret abís,
 Un home neix de ma bellor:
 jo voldria noir a n'aquells que il·lumino,
 jo voldria robar a qui donc un present;
 jo tinc sed de maldat,
 Retirant la ma meva quan l'altra ma s'extén,
 dubtant com saltant d'aigua que vacil·la,
 aixís vull la maldat [caient
 En aquestes venjances pensa ma plenitud,
 tals maleses infantia la meva solitud,
 El meu pler de donar, ha mort de tan donar,
 ma virtud s'ha cansat de sa abundor,

Aquell qui dóna sempre, pot perdre al fi el!
 qui sempre reparteix, [pudor,
 troba a la fi endurits la seva ma i son cor,
 Els meus ulls no s'aneguen com abans
 en veure la vergonya de les mans que demanen
 massa dures son ja les meves mans
 per sentí el tremolor de les mans generoses,
 A on varen anar-se les llágrimes dels ulls
 i el borrhissol del cor?
 Oh solitud de tots aquells qui donen!
 Oh silenci d'aquells qui donen llum!
 Molts i molts sols graviten per l'espai,
 i a tots els que son foscos la llum d'eills?
 sols callen tots per mi! [enraona;
 Ai! Es l'enemistat que té la llum
 contra so lluminós!
 Segueix despietada el seu camí,
 Injust pregonament contra so que fa llum,
 fret envers tots els sols;
 el sol camina aixís,
 Igual que una tempesta, van els sols per llur
 i aquest es llur camí, [cércol,
 Fan la llur voluntat inexorable,
 i aquesta és llur fredor,
 Ai! Solament vosaltres, els foscos i els nocturns
 els qui rebeu calor del lluminós,
 beveu tan sols vosaltres llet i baume olorós
 en les sines de llum!
 Ai quant de glas em volta! Com crema el gla,
 [mes mans!
 Tinc jo una sed que vol la vostra sed!
 Es de nit, Ai! Perque tinc jo d'ésser la llum!
 I sed del que es nocturn! I solitud!
 Es de nit, Com la font brolla ara el meu neguit
 el neguit de parlar,
 Es de nit; s'aixeca ara la veu dels brolladors;
 També l'ànima meva es com un brollador,
 Es de nit; i es desvetllen tots els cants dels?
 [amants,
 També l'ànima meva es com un cant d'amant,
 Aixís parlá Zaratustra,

FRIEDRICH NIETZCHE

Traduit per Rafel TESIS MARCA,

Els nostres favoreixedors

Segona llista de subscriptors

R. Violan i Simorra, Barcelona; Miquel Pagés, Barcelona; Antonia Gual, Barcelona; Joaquim Selva, Badalona; Dolors Domingo, Barcelona; Salvador Gimeno, Barcelona; Ventura Massip, Barcelona; Teresa Fajardo, Arenys de Mar; Joan Ballesta, La Escala; M. Codina, Barcelona; Josep M.ª Plans, Barcelona; J. Dàmunt, Badalona; Octavi Ribas, Lisboa.

Segona llista de col·laboradors

M. Codina, Barcelona; Pere Casas, Barcelona; M. González Farró, Badalona; Joan Viader, Barcelona; David Aloy, Barcelona; Antón Capellades (Mora) Martorell; Carles Reyna, Barcelona; Ernestina Prat, Barcelona; J. Sumell, Barcelona; R. Violan i Simorra, Barce-

lona; J. Mussons, Barceona; Juliá Gual, Mataró; Joan Perich, Terrassa; J. Duatis Itarte, Badalona; Josep M.ª Plans, Barcelona; Francesc Grau Elías, Barcelona; Joan Ballesta, La Escala; Enric Vernet, Reus; Josep M. Alegret, Barcelona; J. Viladot, Agramunt; Josep M.ª Salas Juliá, Barcelona; Angel Blanc, Badalona.

Notes

Per efectes de la compaginació i en mires de publicar tot el sumari, preferentment literari, que déiem al primer número, exclouim les seccions de «Els llibres», «Les revistes» i «Correspondència».

—Hem rebut un comunicat de l'«Agrupació Choral Infantil Angel Guimerá», el qual insertarèm al pròxim número.

INTERESSANT!

MALGRAT haver anunciat la secció de MODES per aquest número, ens veiem en la impossibilitat de publicar-la fins al número vinent, ja que estem solventant tot el que fa referència a aquesta secció i les altres, no menys interessants.

LA DIRECCIÓ

PER A NÚMEROS SUCCESIUS:

Els nostres amables amics. — Els artistes - prodigi del cinematògraf. — Album de gentils damiselles. — Pàgina de folk - lore. — La nostra dansa. — Concurs d'ermites de Catalunya (fotografies). — Concurs de contes. — Concurs de portades per a JOVENTUT CATALANA

Al pròxim número:

DEU EN LA CLOTADA

Formosa narració d'en JOSEP M. FOLCH I TORRES, amb
il·lustracions d'en JUNCEDA

Direcció de JOVENTUT CATALANA afanyosa de divulgar aquesta Revista a totes les llars de Catalunya, ha ideat, i creu que tindrà ressò, el nomenament d'un

REDACTOR HONORARI

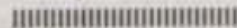
a tots els indrets de nostra terra, per tal de propagar ascencialment aquesta publicació i afermar-la cap a la més falaguera continuïtat.

Per aquest motiu creu de necessitat assambentar-ho a tots aquells que, espontàniament, es creguin aptes per aital càrrec, pregant-los que consultin particularment aquest assumpte a la Direcció.

L'invent màgic
de la radiotele-
fonia és l'a-
legria de la llar

Sense cap pre-
paració tècni-
ca, qualsevol
pot manejar
els aparells
receptors BELL

Els millors concerts d'Europa i els de Radio-Barcelona poden sentir-se amb els

Receptors **BELL**

de fama mundial. Al escoltar les notes musicals i la veu humana amb els aparells BELL des de vostres cases sentireu satisfacció i benestar.

Consulteu a la casa

SUPREMA
PELAI, 56

i us indicarà l'aparell receptor més apropiat per la situació de lloc on esteu, i aclarirà tots els vostres dubtes tècnics, per la construcció, instal·lació i maneig dels aparells receptors.

De venda:

Suprema, Pelai, 56
Casa Subirana, Portaferrissa, 14
Beristany, Ferràn, 1
J. Petit, Call, 24
Clavell, Canuda, 47
C. Trepat, Comte de l'Assalt, 44
Pèrez i Sabat, Fontanella, 18

Grans Magatzems

SANTA EULÀLIA

Carrers Boqueria, 1, 3 i 5,
i Cardenal Casañas, 2
BARCELONA

**Confeccions
i Novetats
per a Senyora**

Sastreria per a Senyor i Nen

Camiseria i Gèneres de punt

**Tenim els assortits extensíssims
en totes les seccions i els nos-
tres preus són molt reduïts**

**Nota: Tots els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífiques
BOMBES als nens dels nostres compradors**